

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ - ΒΩΚΟΣ - ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Θέατρο «Νέα Σκηνή».

Διὰ τὸ χρῆμα. «Δοῦμα εἰς πρᾶξεις τῷεῖς ὑπὸ Τιοάν. Δεληκατερίνη. Μετέχει τοῦ Ἀβερωφρείου διαγωνίσματος».

Ἐνις μετανάστης γυρίζει στὸ χωριό του ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, καὶ τὸ πρῶτο ποὺ τὸν ὑποδέχεται εἶναι οἱ τυκοφαντίες τοῦ κόσμου γιὰ τὴν τιμὴν τῆς γυναικεῖς του. Στὴν ἀρχὴν πιστεύει, μὰ δοκιμάζοντάς την μαθαίνει ποιέι μεγάλα βάσανα ὑπόφερε ή δυστυχισμένη γιὰ νὰ βαστάξῃ ἵστα ἵστα τὴν τιμὴν τῆς τόσα χρόνια ἔρημη ἀπὸ τὴν βοήθεια τοῦ ἄντρα.

Ο μετανάστης βρισκούμενος μπροστὰ στὸ φτωχορήμαγμα τῶν σπιτιοῦ τοῦ, στὸν ἀπὸ τὴν στέρηση θάνατο τοῦ παιδιοῦ του, μετανοιῶντας ποὺ ἀφίσε τὸ χωριό του γιὰ νὰ πάῃ σὲ ξένες χῶρες «διὰ τὸ χρῆμα» καὶ ἔξορκίζει μὲν ἕνα λόγο ποὺ βγάνει ἀπὸ τὴν σκηνήν, δίλους τοὺς μετανάστες νὰ γυρίσουνε πίσω στὴν πατρίδα τους.

Ἡ τέχνη τοῦ κ. Δεληκατερίνη εἶναι τόσο παλαιᾶ, δημοκοπική καὶ χοντροκομέγη, ποὺ καταντᾶ

κι αὐτὰ τάχατα δράματα τοῦ τύπου «Πίστις, Ἐλεπίς καὶ Ἐλεος», νὰ φαίνουνται στὸ σύμμαχο μένα μπροστά της. Ο συγραφέας θέλησε ν̄ ανεβάσῃ σκηνὲς τῆς καθεμερινῆς ζωῆς τῆς φτωχολογίας τῆς ἀναξιόπτυθης, καὶ τίποτ’ ἄλλο δὲν κατάφερε πιθανὸν νὰ δεῖξῃ φευτοφιλόσοφους καὶ φευτοιστηματίες μὲ μπαγιάτικες ίδεες γιὰ ὅλα τὰ πράματα καὶ μὲ τρομαχτικὰ στραβὴ ἀντίληψη τῆς συγκαιρινῆς ζωῆς μας. Τὰ τέτοια ἔργα, ποὺ ἔχουν τὴν τόλμη νὰ τὰ χραχτηρίζουν καὶ «λαϊκά», εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγάλους κίντυνους νὰ πέσῃ τὸ θέατρο στὰ τάρταρα, δημιουργώντας κοινὸ γιὰ νὰ χισκαρίζῃ στὶς παπαρδέλες, νὰ συγκινιέται στὶς ἀνούσιες θεωρίες τῆς ἡθικολογίας τοῦ δρόμου, ν̄ ἀνοίγῃ τ’ αὐτιά του στὶς παλιάτσικες ψητοφικὲς τοῦμπες καὶ νὰ διαστρέψῃ τὴν ψυχόρυμητα ἀγνή του θεατρικὴ νόηση μὲ τὰ σάπια λαζανικὰ μᾶς τέτοιας πνεματικῆς τροφῆς.